

[Rasmus Hansen.]

fremkaldt frygten for en ny verdenskrig. Det er denne frygt, der nu tvinger en række lande til et militært beredskab, som de havde håbet at kunne undgå; det er denne frygt, som skaber forøgede rustningsbyrder for de amerikanske og europæiske Atlantpagtlandes befolkninger.

Det har aldrig været fremskridtsvenlig politik, slet ikke socialistisk politik, at fremkalde en sådan frygt og dens militære konsekvens, det er imperialistisk politik, hvor hensyn til mennesker ikke kommer i betragtning, en politik, som forudsætter, at enhver fordrejning af kendsgerninger er forsvarelig, en politik, der omtales som en kamp for frihed, men fører til undertrykkelse, en politik, hvori en række herværende kommunister nu spræller som fangede fisk i et net. Såfremt Atlantpagtpolitikens modstandere udenfor kommunisternes rækker handler rimeligt i denne dybt alvorlige situation, så deltager de sammen med Atlantpagtpolitikens tilhængere i fordømmelsen af denne imperialismen, der camoufleres med betegnelsen kommunisme.

Synspunktet i kommunisternes propaganda mod Atlantpagten er klart. Det er, siger de, naturligt, at lande med kommunistisk styre ofrer vældige beløb på militære foranstaltninger; det er forkasteligt, at andre lande med et andet styre forholdsmaessigt ofrer væsentlig mindre beløb på tilsvarende forholdsregler. Desuden benægter kommunisterne frejdigt, bl. a. er det jo sket her i folketinget forleden, kendsgerninger, som ikke kan bringes i overensstemmelse med den propaganda, der for tiden skønnes hensigtsmæssig, f. eks. at tyskere gennem længere tid er blevet trænet militært og bevæbnet i den østtyske Sovjetzone. På baggrund af den debat, vi havde forleden i det høje ting, må jeg sige, at det er virkelig imponerende, hvad kommunisterne kan tillade sig i så henseende.

I det tyske socialdemokratiske Informationsblad „Sopade“, en forkortelse af Sozialdemokratische Parteikorrespondenz, for december 1949 blev meddelt, at der i den østtyske Sovjetzone var gennemført en energisk agitation for at få tyskere til at melde sig til en militær styrke, som foreløbig skal kaldes folkepolitiet. Samtidig var der foretaget registrering af tyskere tilhørende årgangene 1919—31. Alligevel var der kun få, der havde meldt sig frivilligt. Hvervningsarbejdets eneste lyspunkt for kommunisterne havde været, oplyste „Sopade“, de mænd, der var krigsfanger i Sovjets fangelejer og var for-

pligtet til tre års tjeneste i folkepolitiet og blev kommunistisk trænet. Efter deres tilbagekomst blev de overtaget af folkepolitiet og kaserneret af dette.

Den 1. november 1949 blev der i Berlin-Wilhelmsruh afholdt et møde mellem den russiske militærforvaltning og repræsentanter for regeringen i Østtyskland. Tilstede var general Merkulow, befaldmægtiget Truchanov, generalmajor Turmanjew, chefen for det østtyske folkepoliti Fischer og den østtyske indenrigsminister, dr. Steinhoff. Ifølge protokollen fra dette møde — jeg skal nu inødekomme det ærede medlem hr. Aksel Larsens ønske om at få kendsgerningerne på bordet — blev, oplyser „Sopade“, følgende beslutninger taget:

1. Inden årets udgang skulle der tilvejebringes lovhjælp om pligt for tyskere til at gøre tjeneste i folkepolitiet. Alle våbenduelige mænd fra årgangene 1910—32, som er tyske statsborgere, og som har bopæl indenfor de tyske grænser, skal forpligtes til to års tjeneste i folkepolitiet. De første 150 000 mand skulle indkaldes 1. marts 1950.

2. Til opbygningen af et folkepoliti i Østtyskland skulle den røde hær stille kaserner til rådighed i følgende byer: Eisenach, Weimar, Leipzig-Wiederitzsch, Schwerin, Eberswalde, Döberitz; desuden baraklejer i Halle, Magdeburg, Porphim, Wöbblin (Mecklenburg) og Döberitz.

3. Endvidere skulle den røde hær overlade det østtyske folkepoliti følgende materiel: 1 200 tunge maskingeværer, 1 800 lette maskingeværer, 72 stykker 15 cm kanoner, 360 kampvogne (tanks) af type T 34, 120 kampvogne (tanks) model Josef Stalin, udrustning til seks pionerbatailloner, 560 stykker 8,8 cm antiluftskyts med tilhørende lytteapparater og lyskastere, seks flyvepladser med nødvendig udrustning i Grabow, Wustrow-Kühlingsborn, Pöttnitz-Damgarten, Porphim, Brandis ved Leipzig og Cottbus; til en folkepolitimarine skulle følgende skibe overdrages: 12 torpedobåde, 12 minestrygere og mineudlægningsbåde, 48 motortorpedobåde.

Allerede i oktober samme år havde man i den østtyske Sovjetzone påbegyndt en særlig sikkerhedstjeneste, og den 1. november 1949 blev der organiseret en særlig spionageafdeling — og ikke mindst dette forhold beder jeg det ærede medlem hr. Aksel Larsen lægge mærke til —, hvis chef blev lederen af den tyske Stalingradhærs efterretningstjeneste i nazitiden Hans-Adelbert Bäumlér.